

РЕШЕНИЕ

№ 27504

гр. София, 18.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 04.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **9877** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба от А. М. А. срещу Решение за предоставяне на достъп до обществена информация № 33/27.09.2024 г.. издадено от Главен секретар на В..

Жалбоподателят твърди, че с оспореното решение не му е предоставена исканата информация ,а му е дадена информация за възнаграждението на съдия П. , каквато информация не е искал.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа жалбата.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Твърди, че исканата информация е надлежно предоставена. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В писмено становище от 06.12.2024 година излага подробните си съображения за недопустимост и неоснователност на жалбата.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната

съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Със заявление от А. А. с рег. № В.- 9116/16.09.2024 г. жалбоподателят е поискал препис от решението на В. , с което се освобождава от длъжност съдия Л. П. от заеманата длъжност в АССГ на основание чл.165 и чл.166 от ЗСВ.

С Решение за предоставяне на достъп до обществена информация № 33/27.09.2024 г.. издадено от Главен секретар на В., получено на 01.10.2024г. лично от заявителя е предоставен пълен достъп до поисканата обществена информация на хартиен носител , след заплащане на направените административни разходи.

Съдът приема , че подадената жалба е в срок.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспорваното решение има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК. Съдът счита , че е налице правен интерес от обжалване на решението. Жалбоподателят твърди, че исканата информация не му е предоставена , а му е предоставена такава , каквато не е поискал. Оспорващият, като адресат на процесното решение, има правен интерес от обжалването му. Предвид това, съдът намира, че жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Оспореното решение е получено от А. М. А. лично на 1.10.2024г., а жалбата срещу него е подадена на 04.10.2024 г. Следователно, спазен срокът по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество обаче последната се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Разглежданото по делото административно производство е завършило с решение , което е постановено от компетентен за това орган, в кръга на неговите правомощия. Субектът по смисъла на чл.3, ал. 1 от ЗДОИ е задължен да се произнесе по всяко отправено до него искане за предоставяне на достъп до обществена информация по реда и на основание ЗДОИ с изричен и мотивиран акт съобразно нормите на чл. 28. ал. 2. чл. 29 и чл. 38 от ЗДОИ , с които има възможност в зависимост от конкретните обстоятелства или да остави искането без разглеждане, или да предостави исканата обществена информация, респ. да откаже предоставяне на заявения достъп до информация.

Наред с това, съдържанието на оспорваното решение съответства на реквизитите, посочени в чл.34 ЗДОИ и съответно следва да се приеме, че при издаването на акта е спазена и предписаната от закона форма. Съдът също така не констатира и в хода на административното производство да са допуснати нарушения на производствените правила при издаването на акта. В този смисъл, съдът приема, че не са налице основанията за отмяна на акта по т.1, т.2 и т.3 на чл.146 АПК.

По същество правният спор в настоящото производство се свежда до това дали правилно е приложен материалният закон и дали е предоставен пълен достъп до

поисканата със заявлението информация или е налице формален отказ.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществения сектор са уредени в ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Действително в закона липсва легално определение на понятието обществен живот, но с оглед целта на закона следва да се възприеме, че това е всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора. За да е обществена информацията по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, следва да са налице двете кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

В случая е предоставен пълен достъп до поисканата информация, като в решението е определен начина на предоставянето ѝ. В решението е възприет посочения от заявителя начин на получаване на информацията.

Настоящият съдебен състав счита, че е предоставен пълен достъп до исканата информация. При непълно или неточно изпълнение на решението следва да се сигнализира отговорното длъжностно лице, а не да се оспорва самото решение, което напълно отговаря на изискванията на ЗДОИ. В оспореното решение не се препраща към електронен адрес, а се определя, че информацията се предоставя на хартиен носител. В него изрично е отбелязано, „ че съдия Л.П. не е освободена, а е повишена в длъжност“.

Изложените становища и искания от жалбоподателя относно законосъобразност и правилност на съдебни актове и служебни правоотношения не е от компетентност на настоящия съдебен състав. Релевантно в настоящото производство е законосъобразността на производството по ЗДОИ.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че при издаването на индивидуалния административен акт органът е приложил правилно материалния закон и не е налице отказ от предоставяне на достъп до информация по ЗДОИ. В този смисъл, не е налице и несъответствие с целта на закона. В тази връзка следва да се каже, че законодателят чрез разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1-3 от ЗДОИ изрично е предвидил случаите, в които е налице основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация. Съгласно т. 2 на цитираната норма основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена

информация, освен в случаите на "надделяващ обществен интерес".

Разпоредбата на § 6 от ДРЗДОИ определя, че "надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 от ЗДОИ. С дадения достъп до поисканата информация е достатъчна да удовлетвори направеното искане и целта на закона.

При липсата на наведени доводи в заявлението, които да обосноват интереса към поисканата информация, административният орган не дължи в повече правни изводи относно приложението или неприложението на чл. 37, ал. 1, т. 2, предл. 2, вр. с § 1, т. 6 ДРЗДОИ за надделяващ обществен интерес. Действително разпоредбата на § 1, т. 5, б. "б" и б. "в" от ДРЗДОИ въвежда презумпция на наличие на обществен интерес, когато сведенията и данните са свързани с улесняване на прозрачността и отчетността на задължените субекти относно взиманите от тях решения, както и гарантира законосъобразното и целесъобразно изпълнение на законовите задължения на субектите по чл. 3 от ЗДОИ. В настоящият случай с оглед характера на исканата информация, излагането на конкретни мотиви на лицето, посочени в искането за предоставяне на достъп до обществена информация, както и с оглед всички събрани по делото писмени доказателства, следва да се приеме, че е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, като чрез предоставянето на исканите сведения се цели постигането на определени в закона цели - да се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект относно взиманите решения, както и да се гарантира законосъобразното и целесъобразно изпълнение на законови задължения.

С оглед на изложеното, съдът приема, че е издадено от компетентен за това административен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на предписаната от закона форма. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, материалният закон е приложен правилно и актът е издаден в съответствие с целта на закона. Поради това жалбата на А. М. А. от [населено място] следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл.143, ал.4 АПК ответникът, чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на такива, има право на разноски. При този изход на спора, в полза на ответника следва да бъдат присъдени претендираните разноски в размер на 200 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 76 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Решение за предоставяне на достъп до обществена информация № 33/27.09.2024 г., издадено от Главен секретар на В..

ОСЪЖДА А. М. А., ЕГН [ЕГН] да заплати на Висшия съдебен съвет деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста / лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Съдия: